

DE BOLERO

Een klucht in drie bedrijven

door

FRANCK VAN ERVEN

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V.

Tel: 0 33 66 44 00

E-mail: info@toneelfonds.be

Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE BOLERO** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **FRANCK VAN ERVEN** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot D/2006/0220/013
ISBN- 978- 90-385-19433

© 2006 Toneelfonds J. Janssens/Franck van Erven

www.toneelfonds.be
info@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken voor de opvoeringen, naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes. Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt! Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering en Her-opvoering:

1. Aankoop van minimaal 7 tekstboekjes bij de uitgever.
2. Aanvraag en betaling opvoeringsrechten

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, Lees de voorwaarden op www.sabam.be.

Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

PERSONAGES

(3 dames – 4 heren – Fig.)

GASTON VANDERMEYDEN, sportverslaggever - 35 tot 40 jaar

ETIENNE, zijn vriend en collega - 35 tot 40 jaar

JOHAN, zijn bovenbuur - 50 tot 55 jaar

SOFIE, zijn secretaresse - 21 jaar

ANGELINE, vrouw van Etienne - 35 tot 40 jaar

GERARD VANKRUNKELSVELD, belastingcontroleur - 50 tot 55 jaar

MAGDA VANKRUNKELSVELD, zijn vrouw - 50 tot 55 jaar

EERSTE ZIEKENBROEDER : figuratie

TWEEDE ZIEKENBROEDER : figuratie

DECOR

De flat van Gaston Vandermeijden. Aan de jardinkant zien wij het begin van een keuken, in het midden is de woonkamer annex werkkamer en aan de courkant de slaapkamer (met deur naar de badkamer).

EERSTE BEDRIJF

(Gaston zit in zijn ochtendjas te werken aan zijn computer. Zijn kleine flat is erg rommelig. Gaston is een bekende sportverslaggever bij de televisie. Terwijl hij zit te werken aan artikel luistert hij en zingt van tijd tot tijd mee met een aria gezongen door een van de bekende drie tenoren: Domingo, Pavarotti of Carreras. Hij loopt naar de keuken, we horen hem rommelen en even later verschijnt hij met een kop koffie in zijn hand en hij gaat weer aan zijn computer zitten. De mobiele telefoon gaat.)

GASTON: Jaja, ik kom. Waar is dat rotting. Ja ja, rustig maar, ik kom. Wie heeft dat nu weer uitgevonden? Nooit te vinden. Rustig verdomme, ik zoek al. Ah, Eindelijk. Hallo, hallo Dan niet. *(Hij gooit zijn mobieltje kwaad op de bank en hij loopt terug naar zijn computer.)*

(Wanneer hij goed en wel zit gaat de voordeurbel.)

Ik ga nog eens verhuizen en ik neem een ander telefoonnummer. Dat geraakt nooit af op die manier. *(Hij loopt naar buiten, komt even later terug met een dik pak en enkele brieven. Hij gaat op de bank zitten. Hij doet het pak open en er zitten enkele boeken en manuscripten in. Kijkt ze even in, legt ze naast zich neer op de bank. Pakt een brief.)* Wat is dat nu weer? Belastingen? U bent niet verschenen op onze afspraak ter controle van uw aangifte. Derhalve zal een van onze medewerkers aanstaande zaterdag langskomen om bij u thuis een controle uit te voeren. Wat is dit allemaal voor onzin? Welke controle, welke aangifte? Dat ze iemand anders lastigvallen. Ik heb wel wat anders te doen. *(Hij gooit de brief samen met de andere brieven op de bank en loopt weer naar zijn computer.)*

(Zijn mobiele telefoon gaat.)

Nee hé! Ik ben niet thuis, niet bereikbaar. *(Hij knijpt met zijn vingers zijn neus dicht en zegt met nasale stem)* Hallo, dit is het antwoordapparaat van Gaston, ik ben er wel maar ik wens onder geen voorwaarde gestoord te worden. Ik ben gestoord. U kunt niets inspreken na de biep want er komt geen biep. *(Hij loopt naar zijn dvd-speler en zet die extra hard zodat de muziek het geluid van de telefoon overstemt.)*

(Even later horen wij een indringend bonzen op het plafond.)

Ja, ram alles maar in elkaar. Zuurpruim! Dit is cultuur weet je dat? Nog nooit van gehoord hé, cultuurbarbaar. Big brother fanaat! *(Hij begint zo mogelijk nog harder te zingen dan zijn geluidsinstallatie.)*

(Het bonken wordt daardoor nog fanatieker en tot overmaat van ramp gaat weer zijn mobiele telefoon.)

(Hij zoekt wanhopig en uiteindelijk zal hij hem vinden op de bank) En nu is het gedaan. Gedaan. Ik wens niet gestoord te worden. Nu niet en nooit, nooit meer. (Hij loopt naar de keuken en wij horen hem de telefoon in een vuilnisemmer gooien. Dan loopt hij naar zijn geluidsinstallatie zet die af.)

(Alleen het gebonk van de buurman is nu nog hoorbaar.)

Stop daarmee neuroot. Ik heb de muziek afgezet. Makker staakt uw wild geraas.

(Het bonken houdt op en er is even een oorverdovende stilte.)

And the rest is silence ! *(Hij loopt naar zijn computer, neemt zijn koffie, roert erin) Ssst, zachtjes roeren, heel zachtjes roeren. En niet slurpen. (Hij drinkt en spuugt het bijna onmiddellijk weer uit) Zout, verdomme nee, hé. Zout erin gekieperd ! Wat een smerige rotzooi. (Hij gaat op de bank zitten, pakt een krant en legt die over zijn hoofd. Zo blijft hij even stil zitten.)* Kom aan, back to work. Sterven in de zestien. *(Hij staat op maar struikelt over een draad)* Het is niet mijn dag, het is verdomme niet mijn dag. Waar komt dit nu weer vandaan? *(Hij loopt achter de draad aan, hieraan hangen hemden, T-shirts en dergelijke. Hij trekt nu de hele draad naar de andere kant van de kamer en bindt die vast aan een haak in de muur.)* Fascinerend is het vrijgezellenbestaan. Hoe laat is het? Dedju, pas elf uur! Ik kan toch moeilijk al 's ochtends de kroeg induiken. Tot half twaalf werk ik. Zeker weten. Verdomme, ik moet die deadline halen. Waarom doe ik dat ook? Voor het geld hoef ik het niet te doen. Kind noch kraai heb ik. Ik moet eens leren nee te zeggen. Ik doe het ook niet meer. Dit is het laatste artikel. Kom aan, sterven in de zestien. Pracht titel, maar hoe verder? *(Hij zit weer achter zijn computer)* Wie sterft er in de zestien? De keeper, de schutter, de scheids? Wie interesseert het nu wie er sterft in de zestien? Toch geen hond. Een duif! Hij schiet de pingel, schiet over en op dat moment vliegt er een duif over de goal. Mis en toch raak. Dat beest moet ik tot het slot weglaten, spanning opbouwen, in elkaars ogen kijken, op en neer wippen op de lijn, joelende toeschouwers en bang, als een bliksem bij heldere hemel, de duif is "tot". Briljant, jongen, briljant, zonder meer. Ik had ook niet anders van mezelf verwacht.

(Er wordt aan de voordeur gebeld)

't Is niet waar, hé. Zit hier de toekomstige Nobelprijswinnaar voor de literatuur te broeden op een meesterwerk en ring, ring, ring, belt er een of andere doorgezaagde idioot. *(Hij loopt naar de buitendeur en in de gang horen we)* Ik zit te werken hé man. Stoor me niet.

ETIENNE: *(komt binnen met Gaston achter zich aan)* Neem jij geen telefoon meer op?

GASTON: Was jij dat ?

ETIENNE: Nee, de paus!

GASTON: Wist niet dat die zou bellen.

ETIENNE: Ik heb je wel tig keer gebeld. We zouden toch naar die persconferentie van Excelsior gaan in verband met die zwart geld affaire.

GASTON: Verdomme, helemaal vergeten. Trouwens, ik heb geen tijd. Ik moet voor twee uur mijn artikel doormailen naar Hard Gras. En ik heb nog niks. Een idee, maar verder niks.

ETIENNE: Die persconferentie is om twaalf uur. Schrijf wat, dan redden we het nog.

GASTON: Schrijf wat, schrijf wat. Of dat zo gemakkelijk is. Jij, jij hoeft enkel je camera in te stellen en klaar is ie. Maar ik hé, jongen, ik moet denken. Creatief vermogen inschakelen. Da's andere koffie.

ETIENNE: Heb je koffie ?

GASTON: In de keuken.

ETIENNE: *(loopt naar de keuken en we horen gestommel en verschuiven van potten en pannen)* Dat jij in zo'n rotzooi kunt leven snap ik niet.

GASTON: Jij snapt zoveel niet.

ETIENNE: Je bent er niet op vooruit gegaan sinds Martine weg is.

GASTON: Hoe kun jij dat nu beoordelen? Jij hebt mijn lijdensweg nooit meegemaakt.

ETIENNE: Overdrijf niet. *(komt terug met kopje koffie)*

GASTON: Een hel, jongen, een hel. Daarbij vergeleken was de ondergang van de Titanic klein bier.

ETIENNE: *(drinkt van zijn koffie en spuugt die ogenblikkelijk weer uit)* Nondedju, zout! Sinds wanneer flikker jij zout in je suikerpot ?

GASTON: Sinds dat jij hier over de vloer komt.

ETIENNE: Wat een rotzooi.

GASTON: Blijf dan thuis en drink daar koffie.

ETIENNE: Moet je mijn broek zien. Splinternieuw. Heeft verdomme honderdtachtig euro gekost.

GASTON: Gooi er wat water over en hang hem te drogen over de verwarming in de keuken.

ETIENNE: Honderdtachtig euro naar de Filistijnen.

GASTON: Zeik niet man. Zoveel geld kun jij niet eens uitgeven met je klein salarisje. Of heb je ergens een zak met zwart geld liggen?

ETIENNE: Voor mij een weet, voor jou een vraag. *(Hij loopt met zijn broek naar de keuken om hem te wassen en te drogen te hangen.)*

GASTON: Hé, wist je dat Dolf Janssens naar Chelsea gaat ?

ETIENNE: *(vanuit de keuken)* Wie zegt dat ?

GASTON: Ik. Je moet je lijntjes hebben jongen. Kunnen we morgenavond brengen. Hebben wij eindelijk weer eens een primeur.

ETIENNE: Over primeur gesproken. Ga je nu mee naar die persconferentie, ja of nee?

GASTON: Zal wel moeten. Maar eerst even het begin op papier zetten. Een kwartiertje, meer heb ik niet nodig.

ETIENNE: *(Komt terug uit de keuken in onderbroek)* Heb jij geen broek voor mij?

GASTON: In de kast. Maar ik ben bang dat ze jou niet passen.

ETIENNE: Ik kan toch zo niet blijven rondlopen?

GASTON: Mij stoort het niet.

ETIENNE: Mij wel. *(Hij gaat naar de slaapkamer en trekt de kast open waardoor de kleren die daar in hangen naar buiten vallen)* Is niet te filmen hier.

GASTON: Film het dan niet.

ETIENNE: Als hier iemand van de gemeente zou binnen komen sturen ze jou naar de sociale gevallen.

GASTON: Hé, en als je het hier zo'n troep vindt, dan heb ik een idee: ruim wat op terwijl je wacht.

ETIENNE: Ik ben je werkster niet.

GASTON: Nee, jammer hé, schatje. Ga dan op je luie kont zitten en lees de krant of zoiets. Even een start maken. *(Hij gaat achter zijn computer zitten werken.)*

(Etienne, die een ochtendjas heeft aangedaan die vroeger van een van de vrouwen van Gaston moet zijn geweest gaat op de bank zitten, pakt de krant maar enkele brieven vallen hierdoor op de grond.)

ETIENNE: Ga jij zo met je correspondentie om ?

GASTON: Ik werk.

ETIENNE: *(Hij leest de brief van de belastingen)* Ze komen je controleren.

GASTON: Wie ?

ETIENNE: De belastingen.

GASTON: O die. Ze doen maar.

ETIENNE: Je hebt aangegeven dat je nog steeds samenleeft. Dat klopt niet.

GASTON: Weten zij toch niet?

ETIENNE: En dat dacht jij ! Die weten alles van je.

GASTON: Dat kan toch niet. Of jij moet ze hebben ingelicht.

ETIENNE: Ik niet. Trouwens, dat hoef ik niet te doen. Daar zorg jij zelf wel voor.

GASTON: Hoe, daar zorg ik zelf wel voor?

ETIENNE: Man, jij bent zo publiciteitsgeil daar heb jij zelf geen idee van.

GASTON: Wat is dat nu weer voor geouwehoer!

ETIENNE: Jij verschijnt in elk praatprogramma, hoe onbenullig ook, jouw kop is niet van het scherm te branden. En de roddelpers bel je volgens mij zelf.

GASTON: Jaloers? Jij staat achter de camera, ik ervoor.

ETIENNE: Houwen zo. En nooit ruilen alsjeblieft.

GASTON: Ik heb die mensen nodig. Ik heb een eigen bedrijf, namelijk mezelf. En die moet gepromoot worden.

ETIENNE: En dan ben je nergens vies van. Je praat niet alleen over je vak, nee, je hele liefdesleven ligt voortdurend op straat.

GASTON: Nou en? Heb jij daar last van?

ETIENNE: Ik niet. Maar dat wordt gelezen hé.

GASTON: 't Is te hopen.

ETIENNE: En niet alleen door smachtende huisvrouwen. Ook door bijvoorbeeld een keurige ambtenaar van financiën.

GASTON: Komaan zeg, die lezen zo'n rotzooi toch niet?

ETIENNE: Volgens mij doen sommige niet anders.

GASTON: En? Daar staat geen woord in dat waar is. Dat weet toch iedereen.

ETIENNE: Waarom doe jij er dan aan mee?

GASTON: Voor mijn eigen publiciteit.

ETIENNE: Gaston, wees eens redelijk. Jij vertelt open en bloot over je privé-leven. Dat je al twee jaar single bent, dat je drie vrouwen hebt versleten ...

GASTON: Ik heb ze versleten? Mij hebben ze versleten! Verdomme, elke ochtend als ik in de spiegel kijk krijg ik een beginnende hartverzakking. Dit was eens een beauty van een vent. Een vat vol

potentie, en kijk nu eens? Leeggezogen door die vampieren van vrouwen. Opedroogd voor de rest van mijn bestaan.

ETIENNE: Begrijp jij eigenlijk wel wat ik zeg? Iedereen kent je privé-leven. Iedereén, hoor je? Dus ook die mannen van de belastingen. Die weten dat jij al twee jaar alleen woont. En hier staat dat jij opgegeven hebt dat je samenwoont. Dat klopt dus niet.

GASTON: Wat maakt dat nu uit ?

ETIENNE: Alles. Jij trekt te veel af. Jouw onkosten zijn sinds je alleen woont veranderd. Dat komen ze controleren.

GASTON: Nee hé, dedju, nee hé.

ETIENNE: Ja hé, dedju, ja hé. Je eigen schuld, ijdele kloothommel.

GASTON: Ik verzin wel iets. In die roddelbladen staat de grootste onzin. Geen enkel bewijs hebben ze dat ik niet samenleef.

ETIENNE: Ze komen hierheen Gaston. Aan huis. In dit huis, of beter in deze stal komen ze onderzoeken. Hoe wil jij waarmaken dat hier nog iemand woont ?

GASTON: Ik zeg dat mijn vrouw uit is. Voor een tijdje weg is, voor haar werk of zoiets.

ETIENNE: Ja, en dat geloven ze. Man, er is hier geen spoor van een vrouw te ontdekken.

GASTON: Nou, dan zorg ik voor sporen.

ETIENNE: Hoe dan ?

GASTON: In de badkamer liggen nog wat spullen van Martine. Nachtkleedje, make-up spullen en meer van die troep. Of ik verander van seksuele voorkeur.

ETIENNE: Hoe ?

GASTON: Ben ik op jou gevallen. Staat je schattig, die peignoir.

ETIENNE: Jij bent zo zot als een achterdeur. Verzin maar iets fatsoenlijks want om drie uur is hij hier.

GASTON: Wie ?

ETIENNE: Die controleur.

GASTON: Wie zegt dat ?

ETIENNE: Man, dat staat in die brief. Lees jij je post niet?

GASTON: Jawel. Maar dat had ik niet gezien. Dedju, dedju, dedju. Hoe krijg ik hier een vrouw voor drie uur?

ETIENNE: Lukt je nooit.

GASTON: Kun jij je zus niet vragen hierheen te komen?

ETIENNE: Die woont in Duitsland. En daarbij, haar vertrouw ik niet aan jou toe.

GASTON: Hoezo ? D'r is toch niks mis met me?

ETIENNE: Volgens de bladen wel.

GASTON: Luister eens. Ik moet hoe dan ook een vrouw hier hebben. Maakt niet uit wie. Die moet zich voordoen als mijn vrouw. Een paar uurtjes en daarna kan ze weer inpakken. Hoe heet dat kind van de redactie ?

ETIENNE: Sofieke.

GASTON: Ja die.

ETIENNE: Man, dat kind is nauwelijks twintig. Niemand gelooft dat zij op zo'n ouwe geilaard valt.

GASTON: Doe niet zo onnozel. Zo oud ben ik ook weer niet.

ETIENNE: Zo'n leeftijdsverschil gelooft geen hond.

GASTON: Die van de belasting wel.

ETIENNE: Zou ik niet denken. Dat zijn geen gewone honden, dat zijn bloedhonden. En als die bloed ruiken, man, dan ben je nog niet jarig.

GASTON: *(Doet zijn jas aan)* Ik ben weg.

ETIENNE: Waar naar toe?

GASTON: Een vrouw oppikken.

ETIENNE: Waar ?

GASTON: Waar, waar, op straat natuurlijk.

ETIENNE: Man, dat kan niet. Er is toch geen enkele vrouw zo gek dat die met jou meegaat? Hoe zou je dat willen doen?

GASTON: Ze kennen me allemaal van de tv. Die vrouwen zullen er om vechten. Als die zo'n kans krijgen, om een paar uurtjes mijn vrouw te spelen, man, ik zal ze nog van mijn lijf moeten slaan.

ETIENNE: Dat is toch waanzin, Gaston. En trouwens, daar hebben we geen tijd voor, we moeten naar Excelsior.

GASTON: Wat moeten we daar ?

ETIENNE: Die zwartgeldaffaire.

GASTON: Ik heb mijn eigen zwartgeldaffaire. En die gaat voor.

ETIENNE: Blijf hier en doe niet zo zot. Je kunt niet zomaar een vrouw van de straat oppikken. Binnen de vijf minuten weet zo'n vent van de belastingen dat het niet klopt. En wat als zo'n vrouw getrouwd is? Nee, Gaston, kom eens rustig zitten en laat ons nadenken.

GASTON: Rustig zitten. Makkelijk gezegd. Direct staat hier de grootste beul van het westelijk halfrond in mijn kamer om te controleren of ik samenwoon en meneer roept: rustig, rustig. Man, dit is een noodsituatie. Mayday, mayday!

ETIENNE: Je hebt nog een kleine drie uur. Bel eerst naar de redactie en vraag of Karel Excelsior wil doen. Samen met Henk als cameraman. Anders hebben die van de commerciële dat item en dan wil ik ze nog horen op de redactie. Bel op. Ik verzin ondertussen iets.

GASTON: Waar is mijn telefoon?

ETIENNE: Weet ik dat?

GASTON: Verdomme hé, verdomme, verdomme. Waar is dat rot ding. Waarom heb ik niet gewoon zo'n telefoon die aan de muur hangt. Dan blijft die daar hangen. Nee, zo'n klere mobieltje moest ik hebben. Waar is dat rot ding.

(Etienne neemt zijn mobieltje en belt. Ergens in huis horen we de telefoon van Gaston gaan)

Hij belt, haha, hoor je dat? Hij belt. Stil, stil, ik hoor hem. Stil. Waar ben je dan? Verstop je niet. Uit de keuken. Het geluid komt uit de keuken. En blijven bellen. Niet opleggen.

ETIENNE: Dat doe ik ook niet.

GASTON: Ik heb het niet tegen jou. Ik heb het tegen diegene die nu als bij toeval mij belt. *(Hij gaat de keuken in en we horen hem rommelen in de keuken.)*

(Plotseling veel lawaai, hij heeft schijnbaar de vuilnisbak leeg gegooit)

Hebbes.

(Etienne schakelt onmiddellijk zijn mobieltje uit en Gaston komt terug in de kamer)

Opgelegd. Altijd leggen ze op wanneer ik mijn telefoon vind. Maar ja, geen probleem. Ik heb hem. *(Hij belt naar de redactie)* Wat moet ik ze eigenlijk zeggen?

ETIENNE: Dat jij niet gaat.

GASTON: Maar waarom niet?

ETIENNE: Weet ik veel? Verzin maar iets.

GASTON: Hallo. Ah, Sofieke. Gaston hier. Zeg Sofieke, 't is nogal urgent. Ik had om twaalf uur bij Excelsior moeten zijn. Waarvoor? Hoe waarvoor? Doet er niet toe. Zwart geld of zoiets. Maar ... luister nu... ik kan niet. Waarom niet? Ja, omdat ik niet kan... 't Spit. In mijn rug Sofieke, 't spit in mijn rug. Erin geschoten, zo ineens. En Etienne kan

ook niet. Nee, die heeft geen spit. Ik heb spit. En Etienne, die verzorgt me nu. Ik kan mijn bed niet uit. Etienne doet nu alles voor me. Boodschappen en zo. Verdomme, zeur niet zo en zeg dat Karel moet gaan samen met Henk. Auw, verdomme, auw, auw, auw...

ETIENNE: Wat is er ?

GASTON: Ik speel 't spit, onnozel trut. Nee, Sofieke, dat was niet tegen jou. Ja, je hoorde het maar dat was voor Etienne. Die.. die.. is het bed aan het verschonen terwijl ik er nog in lig. Hoe, "dat had ik wel gedacht". Nee, nee, nu wil ik het weten ook. Dat wij wat? Geef die boodschap door en jou spreek ik nog. *(hij hangt woedend op)* Die snotneus. Denkt dat wij twee... Ik zal ze verdomme eens binnen doen, weet ze wat voor een vent ik ben.

ETIENNE: Ben jij altijd online ?

GASTON: Ja, waarom ?

ETIENNE: Laat mij even. Begin jij met het opruimen van de rommel. Anders geloven ze nooit dat je samenwoont. *(Begint te zoeken op internet)*

(Ondertussen kijkt Gaston een beetje wanhopig rond, niet wetende waar hij moet beginnen. Loopt dan naar de keuken en komt terug met zijn vuilnisbak en gooit zoveel mogelijk spullen hierin, o.a. zijn mobieltje.)

Ik heb het.

GASTON: Wat ?

ETIENNE: Hier. Vrouwen te kust en te keur. Wacht, deze lijkt me wel wat.

GASTON: Wat ben jij aan het doen?

ETIENNE: Kop dicht. Ik moet me concentreren. *(Is driftig op de computer aan het tikken)*

GASTON: Kalm aan hé, hij is niet van gewapend beton.

(Weer gaat de mobiele telefoon van Gaston, die wederom geen idee heeft waar de telefoon ligt.)

Verdomme, ik verkoop dat ding. *(Hij vindt zijn mobieltje en gooit de rommel die in de vuilnisbak zat dus weer op de grond)*

Hallo..... Waarom dat? Natuurlijk heb ik die. Hoe, komen brengen? Nu? Ja, ja, ik kom.

ETIENNE: Wie is dat?

GASTON: Sofieke. Ze moeten de stukken hebben van Excelsior. Ja, Sofie, ik ... Of ik dat wel kan? Zeg, wie denk jij wel dat ik ben? ... Spit? Wie? Ik? Hoe kom je natuurlijk heb ik 't spit. Nee, ik kan mijn bed

niet uit. Jij komt ze halen? Ja, schiet op dan want ik moet direct weg. Nee, niet weg. Van huis niet. Weg, van de wereld. Ja, Etienne geeft me direct een morfine-injectie. Tegen de pijn, ja. Pak dan de fiets. 't Is maar vijf minuten. Tot zo.

ETIENNE: Bingo ! Kom eens kijken.

GASTON: Waar zijn die stukken nou? Verdomme, ik kan hier niks vinden.

ETIENNE: Kom eens.

GASTON: Wat is dit ?

ETIENNE: Een vrouw. Zij wil kennis met je maken.

GASTON: Wat ben je nou aan het doen man?

ETIENNE: Een vrouw voor je versieren.

GASTON: Dat kan toch niet! Je kunt toch niet zo maar een vrouw van het internet plukken?

ETIENNE: Makkelijker dan van de straat.

GASTON: Zet dat af. Zet dat onmiddellijk af en help me zoeken naar die stukken over Excelsior. Sofieke komt ze halen.

ETIENNE: Ze liggen hier, vlak voor je neus. Dit is iets. Huisvrouw, vijfenveertig jaar maar voelt zich vijfentwintig. Altijd bereid de helpende hand toe te steken. Ik schrijf ze en vraag of ze over een uurtje hier kan zijn.

GASTON: Ben jij helemaal belazerd? Ik kan me toch niet inlaten met zo'n vrouw van het internet.

ETIENNE: Ze weten toch niet wie je bent.

GASTON: En als die naar hier komt ? Wat dan hé. Och, u bent het Gaston. Van Studio Sport. Die loopt kwijlend de deur uit en brult tegen iedereen dat ze bij mij geweest is. Uit dat ding. En snel. *(Hij drukt op de computer en het beeld wordt zwart)* Luister, er zit maar een ding op. Ik maak dat ik wegkom. Het hele weekend. Die vent staat voor een gesloten deur. Afspraak niet doorgedaan. Ik kom maandag zogenaamd weer thuis, bel naar de belastingen, zeg dat ik verhinderd was, plotseling, en dat ik een nieuwe afspraak wil maken. Zo winnen we tijd en kunnen we rustig verzinnen wat we moeten doen.

ETIENNE: Dat gaan ze nooit accepteren. Ze hadden je geschreven dat ze kwamen.

GASTON: Zij weten toch niet hoe ons werkschema eruit kan zien? Wij worden zo vaak ineens opgeroepen.

ETIENNE: En waar denk jij naartoe te gaan? Trouwens, jij hebt

morgenavond uitzending.

GASTON: Die kan ik doen. Ik ben morgen op tijd terug.

ETIENNE: En je spit ? Die is over dan?

GASTON: Da's waar ook. Ik moet het bed in.

ETIENNE: Ik dacht dat je weg moest?

GASTON: Man, Sofieke komt naar hier om dat dossier te halen over Excelsior. Ik heb haar gezegd dat ik het bed niet uit kan. *(Loopt naar de slaapkamer, eveneens een rommeltje, gooit wat tijdschriften van zijn bed, trekt zijn ochtendjas uit en kruipt er in.)*

ETIENNE: *(eveneens in de slaapkamer)* Dat jij hierin kunt liggen..

GASTON: Klets niet man en pak een spuit.

ETIENNE: Een spuit ?

GASTON: Ja, jij hebt me zogenaamd een spuit morfine gegeven. Ik ben buiten westen als ze komt.

(de voordeurbel gaat)

Dat kan ze niet zijn. Dat kind kan toch niet vliegen? *(Wil zijn bed uitkomen)*

ETIENNE: Blijf liggen. Jij hebt 't spit vergeet dat niet. Voor wie het ook is. Ik doe wel open. *(Loopt naar de deur)*

GASTON: *(Komt uit zijn bed en loopt naar de badkamer)* Wacht. Hier heb ik hem. *(komt uit de badkamer met een spuit in de hand)* Zo lijkt het tenminste echt.

ETIENNE: Wat doe jij met een spuit in huis? Jij bent toch niet, hé?

GASTON: Nee. Die lag er nog. Die was voor Fientje.

ETIENNE: Fientje?

GASTON: Ja, de kat van Martine. Die moest van tijd tot tijd een prik hebben. Was allergisch voor de kattenbak.

ETIENNE: Martine?

GASTON: Nee, de kat, idioot

(Er wordt weer gebeld)

Hier, pak vast. *(Geeft de spuit aan Etienne)* Als 't die vent van de belastingen al is dan ben ik weg. Naar Italië voor een interview met Berlusconi.

ETIENNE: *(doet de deur open en Johan, de bovenbuur, staat voor de deur)* Meneer?

JOHAN: Ik moet de heer Gaston Vandermeijden spreken.

ETIENNE: Bent u niet te vroeg ?

JOHAN: Zou ik niet denken, nee.

ETIENNE: Ik wel.

JOHAN: Dit speelt al jaren. En nu moet het voor eens en altijd afgelopen zijn.

ETIENNE: Het spijt me maar Gaston is niet thuis.

JOHAN: Hij is er wel. Ik heb hem nog geen vijf minuten geleden gehoord.

ETIENNE: Aha, jullie luisteren mensen af. Is dat wel legaal?

(Johan loopt naar binnen)

Hé, u kunt niet zomaar binnen komen. Hebt u een bevel voor zoiets?

JOHAN: Heb ik niet nodig.

ETIENNE: O nee? Jullie zijn een soort politie en die moeten toch ook een huiszoekingsbevel hebben.

JOHAN: Waar is hij? *(Hij loopt in de richting van de keuken)*

ETIENNE: Meneer, wilt u onmiddellijk dit huis verlaten.

JOHAN: Niet voordat ik meneer Vandermeijden gesproken heb. Wat een rotzooi is het hier. Dat zal ik ook melden. *(Loopt richting slaapkamer)*

ETIENNE: *(springt voor de slaapkamerdeur)* Hier komt u niet in. Er zijn grenzen aan een onderzoek.

JOHAN: Ik hoef geen onderzoek meer te doen. Ik heb alle bewijzen. Ik wil ze alleen aan meneer Vandermeijden persoonlijk overhandigen. Dan weet hij waar hij aan toe is. Ik speel het spel fair.

ETIENNE: Maar alles berust op een misverstand. Hij woont nog steeds samen. Geloof toch niet al die roddels over hem.

JOHAN: Die roddels zijn nog niet half zo erg als de waarheid.

ETIENNE: Goed. Gaat u naar binnen maar het is op uw eigen risico. U kunt niet zeggen dat ik u niet gewaarschuwd heb.

JOHAN: Gewaarschuwd? Waarvoor?

ETIENNE: Gaston ligt daarbinnen, in bed. Hij heeft een zéér besmettelijke ziekte. Niemand mag bij hem komen.

JOHAN: En wat mankeert meneer dan?

ETIENNE: De vogelgriep.

JOHAN: Hij?

ETIENNE: Ja. Heeft hij opgelopen in een interview met een schaatser uit China. Die man was verkouden, zat constant te hoesten. Zo. En die bacteriën vlogen zo bij Gaston naar binnen. De arme sukkel, hij weet

het pas sinds een minuut of vijf.

JOHAN: En wie heeft het hem dan verteld? U soms?

ETIENNE: Ik ja.

JOHAN: Wie bent u? Dokter of zo?

ETIENNE: Directeur. Directeur van het academisch ziekenhuis. Ik was juist van plan de heer Vandermeijden een spuit te geven tegen die griep.

JOHAN: En dat in die kleren?

ETIENNE: Alles moet steriel gebeuren.

JOHAN: Dat dragen ze tegenwoordig in de ziekenhuizen?

ETIENNE: Nieuw ontwerp. Christian Dior. Het oog wil ook wat.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

**TONEEL
FONDS** **ANSSENS**
Voor de juiste keuze